

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความทันสมัย การเปิดรับข่าวสาร และสิ่งแวดล้อมทางสังคม กับ พฤติกรรมการแต่งกายและการใช้ภาษาพื้นเมืองของ ประชาชนในเขต อ. เมือง จ. เชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะประชากรศาสตร์ กับพฤติกรรมการแต่งกายและการใช้ภาษาพื้นเมือง
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความทันสมัยกับพฤติกรรมการแต่งกายและการใช้ภาษาพื้นเมือง
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางสังคมกับพฤติกรรมการแต่งกายและการใช้ภาษาพื้นเมือง
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารกับพฤติกรรมการแต่งกายและการใช้ภาษาพื้นเมือง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยใช้แบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขต อ. เมือง จ. เชียงใหม่ จำนวน 420 คน

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว ผู้วิจัยได้แบ่ง การวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์เชิงพรรณนาด้วยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ และส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 , 3 และ 4 ด้วยค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation)

สรุปผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ที่ลักษณะเบื้องต้น

1. ลักษณะทางประชากร

ผลการวิจัยปรากฏว่า ประชาชนส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 50.5 ส่วนเพศหญิง ร้อยละ 49.5 มีอายุระหว่าง 15-25 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรี มีรายได้

ต่อเดือนระหว่าง 3,001 - 6,000 บาท มีรายได้ของครอบครัวระหว่าง 10,001 - 20,000 บาท

2. การแต่งกายพื้นเมือง

ประชาชนส่วนใหญ่ร้อยละ 47.4 ไม่แต่งกายพื้นเมือง โดยให้เหตุผลว่า ไม่นิยม สำหรับผู้ที่แต่งกายพื้นเมืองส่วนใหญ่แต่งในโอกาสงานเทศกาล ชุดพื้นเมืองที่สวมใส่ส่วนใหญ่แต่งทั้งชุดพื้นเมืองและชุดพื้นเมืองประยุกต์ สำหรับการมีส่วนร่วมในการส่งเสริมวัฒนธรรมการแต่งกายนั้น ประชาชนส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในระดับปานกลาง

3. การใช้ภาษาคำเมือง

ประชาชนส่วนใหญ่พูดภาษาคำเมืองในระดับสูง และใช้คำเมืองแท้คำ (นำคำภาษากลางมาพูดเป็นสำเนียงพื้นเมืองในระดับสูง) สำหรับการมีส่วนร่วมในการส่งเสริมวัฒนธรรมการใช้ภาษาคำเมืองนั้น ประชาชนส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในระดับปานกลาง

4. ความทันสมัย

ประชาชนส่วนใหญ่มีความทันสมัยในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 40.5

5. การส่งเสริมวัฒนธรรมของชุมชน

ชุมชนของประชาชนที่ทำการศึกษ ส่วนใหญ่มีการส่งเสริมวัฒนธรรมในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 57.4

6. การส่งเสริมวัฒนธรรมของสถาบันการศึกษา

สถาบันการศึกษาของประชาชนที่ทำการศึกษา ส่วนใหญ่มีการส่งเสริมวัฒนธรรมในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 41.9

7. พฤติกรรมการแต่งกายและการใช้ภาษาของครอบครัว

ครอบครัวของประชาชนส่วนใหญ่ใช้ภาษาคำเมืองในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 45.2 และแต่งกายพื้นเมืองในระดับปานกลาง ร้อยละ 35.5 รองลงมาคือระดับต่ำ คิดเป็นร้อยละ 33.3

8. พฤติกรรมการแต่งกายและการใช้ภาษาของเพื่อนและเพื่อนบ้าน

พฤติกรรมของเพื่อนส่วนใหญ่ใช้ภาษาคำเมืองในระดับสูงและแต่งกายพื้นเมืองในระดับต่ำ ส่วนเพื่อนบ้านนั้นส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการใช้ภาษาคำเมืองในระดับสูง และแต่งกายพื้นเมืองในระดับปานกลาง

9. การเปิดรับข่าวสารด้านวัฒนธรรม

ประชาชนส่วนใหญ่เปิดรับข่าวสารด้านวัฒนธรรมในระดับต่ำ และส่วนใหญ่เปิดรับข่าวสารจากวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และป้ายประกาศในระดับปานกลาง และเปิดรับข่าวสารจากนิตยสาร เอกสารสิ่งพิมพ์ ไปสเตอร์ นิตรรศการในระดับต่ำ

สำหรับการเปิดรับข่าวสาร กิจกรรม เกี่ยวกับการแต่งกายและการใช้ภาษาคำเมืองนั้น ประชาชนส่วนใหญ่เปิดรับจากวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ป้ายประกาศ เพลงคำเมือง รวมถึงการเปิดรับข่าวสารจากญาติพี่น้อง เพื่อน และเพื่อนร่วมงานในระดับปานกลาง และเปิดรับข่าวสาร กิจกรรม จากเอกสารสิ่งพิมพ์ ไปสเตอร์ เพลงขอ นิตรรศการ และเพื่อนบ้านในระดับต่ำ

ส่วนที่ 2 การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ประชาชนที่มีเพศต่างกันมีการแต่งกายและการใช้ภาษาคำเมืองต่างกัน

จากการวิเคราะห์ทางสถิติ ปรากฏว่า เพศต่างกันไม่มีความแตกต่างกันต่อการแต่งกายพื้นเมือง การพูดภาษาคำเมือง และคำที่ใช้ในภาษาคำเมือง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .327, .548 และ .242 ตามลำดับ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 2 ประชาชนที่มีอายุต่างกันมีการแต่งกายและการใช้ภาษาคำเมืองต่างกัน

จากการวิเคราะห์ทางสถิติ ปรากฏว่า อายุต่างกันมีความแตกต่างกันในด้านการแต่งกายพื้นเมือง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.001 แสดงว่า ประชาชนที่มีอายุ ต่างกันมีแนวโน้มที่จะแต่งกายพื้นเมืองต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน แต่อายุต่างกัน ไม่มีความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในด้านการใช้ภาษาคำเมือง ที่ระดับนัยสำคัญ .1030 แสดงว่าประชาชนที่มีอายุต่างกันมีการใช้ภาษาคำเมืองที่ไม่แตกต่างกัน ในส่วนของการวิเคราะห์ความแตกต่างของอายุกับคำที่ใช้ในการพูดภาษาคำเมือง พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าประชาชนที่มีอายุ ต่างกันมีแนวโน้มของการใช้คำพื้นเมืองแท้ในระดับที่ต่างกัน โดย ประชาชนที่มีอายุน้อยมีการใช้คำพื้นเมืองแท้ น้อย(นำคำในภาษากลางมาพูดเป็นสำเนียงพื้นเมืองมาก) ในขณะที่ประชาชนที่มีอายุมากมีการใช้คำเมืองแท้ มาก (นำคำภาษากลางมาพูดเป็นสำเนียง พื้นเมืองน้อย)

สมมติฐานที่ 3 ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการแต่งกายและการใช้ภาษาคำเมืองต่างกัน

จากการวิเคราะห์ทางสถิติ ปรากฏว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาที่ต่างกันมีความแตกต่างในการแต่งกายพื้นเมือง การใช้ภาษาคำเมือง และคำที่ใช้ในภาษาคำเมืองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 , 0.001 และ 0.001 ตามลำดับ แสดงว่าประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีแนวโน้มที่จะแต่งกายพื้นเมือง พูดภาษาคำเมือง และใช้คำเมืองแท้ในระดับที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 4 ประชาชนที่มีฐานะเศรษฐกิจต่างกันมีการแต่งกายและการใช้ภาษาคำเมืองต่างกัน

จากการวิเคราะห์ทางสถิติ ปรากฏว่า ประชาชนที่มีฐานะเศรษฐกิจต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในการแต่งกายพื้นเมือง ที่ระดับนัยสำคัญ .0572 แต่ประชาชนที่มีฐานะเศรษฐกิจต่างกันมีความแตกต่างกันในการใช้ภาษาคำเมือง และคำที่ใช้ในภาษาคำเมืองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 แสดงว่า ประชาชนที่มีฐานะเศรษฐกิจต่างกัน มีแนวโน้มที่จะพูดภาษาคำเมืองต่างกันและใช้คำเมืองแท้ในระดับที่ต่างกัน

จากผลการวิเคราะห์นี้ กล่าวได้ว่าสมมติฐานที่ตั้งไว้ได้รับการสนับสนุนเพียงบางส่วนเท่านั้น หมายความว่า ประชาชนที่มีฐานะเศรษฐกิจต่างกันไม่มีความแตกต่างกันในการแต่งกายพื้นเมือง แต่มีความแตกต่างกันในการพูดภาษาคำเมือง และคำที่ใช้ในภาษาคำเมือง

**สมมติฐานที่ 5 ประชาชนที่มีความทันสมัยมากมีการแต่งกายพื้นเมืองน้อยกว่า
ประชาชนที่มีความทันสมัยน้อย**

จากการวิเคราะห์ทางสถิติ ปรากฏว่า ความทันสมัยไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการแต่งกายพื้นเมือง ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่า ประชาชนที่มีความทันสมัยมากหรือมีความทันสมัยน้อย ไม่มีความแตกต่างกันในการแต่งกายพื้นเมือง โดยประชาชนส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะแต่งกายพื้นเมืองในระดับต่ำ

สมมติฐานที่ 6 ประชาชนที่มีความทันสมัยมากใช้ภาษาคำเมืองน้อยกว่าประชาชนที่มีความทันสมัยน้อย

จากการวิเคราะห์ทางสถิติ ปรากฏว่า ความทันสมัยมีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาคำเมือง และคำที่ใช้ในภาษาคำเมือง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 และ 0.05 ตามลำดับ แสดงว่าประชาชนที่มีความทันสมัยมากมีแนวโน้มที่จะใช้ภาษาคำเมืองน้อย และประชาชนที่มีความทันสมัยน้อยมีแนวโน้มที่จะใช้ภาษาคำเมืองมาก สำหรับคำที่ใช้ในภาษาคำเมืองนั้น ประชาชนที่มีความทันสมัยมากมีแนวโน้มที่จะใช้คำเมืองแต่น้อย ในขณะที่ประชาชนที่มีความทันสมัยน้อยมีแนวโน้มที่จะใช้คำเมืองแต่มาก

สมมติฐานที่ 7 พฤติกรรมการแต่งกายและการใช้ภาษาคำเมืองของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาและการแต่งกายพื้นเมืองของประชาชน

จากการวิเคราะห์ทางสถิติ ปรากฏว่า พฤติกรรมการแต่งกายของครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับการแต่งกายพื้นเมืองของประชาชน ซึ่งไม่เป็นไปตาม

สมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่มีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาคำเมือง และคำที่ใช้ในภาษาคำเมือง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.001 แสดงว่าประชาชนที่ครอบครัวพูด ภาษาคำเมืองมาก และใช้คำเมืองเท่านั้น มีแนวโน้มที่จะใช้ภาษาคำเมืองมากและใช้ คำเมืองเท่านั้น ในขณะที่ประชาชนที่ครอบครัวมีการใช้ภาษาคำเมืองน้อยและใช้ คำเมืองเท่านั้น (นำคำในภาษากลางมาพูดเป็นสำเนียงพื้นเมืองน้อย) มีแนวโน้มที่จะใช้ ภาษาคำเมืองน้อยและใช้คำเมืองเท่านั้น (นำคำภาษากลางมาพูดเป็นสำเนียงพื้นเมืองน้อย)

จากการวิเคราะห์นี้ กล่าวได้ว่า สมมติฐานที่ตั้งไว้ ได้รับการสนับสนุน เพียงบางส่วนเท่านั้น หมายความว่า พฤติกรรมการใช้ภาษาของครอบครัวมีความสัมพันธ์ กับการใช้ภาษาของประชาชน แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับการแต่งกายพื้นเมืองของ ประชาชน

สมมติฐานที่ 8 การส่งเสริมวัฒนธรรมของชุมชนมีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาและ การแต่งกายพื้นเมืองของประชาชน

จากการวิเคราะห์ทางสถิติ ปรากฏว่า การส่งเสริมวัฒนธรรมของชุมชน ไม่มีความสัมพันธ์กับการแต่งกายพื้นเมืองของประชาชนอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .204 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่การส่งเสริมวัฒนธรรมของชุมชนมีความสัมพันธ์ กับการใช้ภาษาคำเมือง และคำที่ใช้ในภาษาคำเมืองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 แสดงว่าประชาชนที่อาศัยในชุมชนที่มีการส่งเสริมวัฒนธรรมมาก มีแนวโน้มที่จะ พูดภาษาคำเมืองมากและแต่ใช้คำเมืองเท่านั้น และประชาชนที่อาศัยในชุมชนที่มีการ ส่งเสริมวัฒนธรรมน้อยมีการพูดภาษาคำเมืองน้อยและใช้คำเมืองเท่านั้น

สมมติฐานที่ 9 การส่งเสริมวัฒนธรรมของสถาบันการศึกษามีความสัมพันธ์กับการ แต่งกายและการใช้ภาษาพื้นเมืองของประชาชน

จากการวิเคราะห์ทางสถิติ ปรากฏว่า การส่งเสริมวัฒนธรรมของสถาบันการ ศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการแต่งกายพื้นเมือง การใช้ ภาษาคำเมือง และคำที่ใช้ในภาษาคำเมือง แสดงว่าสถาบันการศึกษาที่มีการส่งเสริม วัฒนธรรมมากหรือน้อยไม่มีความสัมพันธ์กับการแต่งกายพื้นเมือง การใช้ภาษาคำเมือง และคำที่ใช้ในภาษาคำเมืองของประชาชน

สมมติฐานที่ 10 พฤติกรรมการแต่งกายของเพื่อนและเพื่อนบ้านมีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาและการแต่งกายพื้นเมืองของประชาชน

จากการวิเคราะห์ทางสถิติ ปรากฏว่า พฤติกรรมการแต่งกายของเพื่อนและเพื่อนบ้าน ไม่มีความสัมพันธ์กับการแต่งกายของประชาชน แต่พฤติกรรมการใช้ภาษาของเพื่อนและเพื่อนบ้าน มีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาคำเมือง และคำที่ใช้ในภาษาคำเมืองของประชาชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.001 แสดงว่า ประชาชนที่เพื่อนและเพื่อนบ้านพูดภาษาคำเมืองมากมีแนวโน้มที่จะพูดภาษาคำเมืองมาก ในส่วนของคำที่ใช้ในภาษาคำเมืองนั้น เพื่อนและเพื่อนบ้านมีแนวโน้มที่จะใช้คำเมืองแทน้อย ซึ่งสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้คำของประชาชน ที่มีแนวโน้มใช้คำเมืองแทน้อย (นำคำภาษากลางมาพูดเป็นสำเนียงพื้นเมืองมาก)

สมมติฐานที่ 11 ประชาชนที่เปิดรับข่าวสารด้านวัฒนธรรมมากจะมีพฤติกรรมการใช้ภาษาและการแต่งกายพื้นเมืองมากกว่าประชาชนที่เปิดรับน้อย

จากการวิเคราะห์ทางสถิติ พบว่า การเปิดรับข่าวสารด้านวัฒนธรรม ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการแต่งกายพื้นเมือง การใช้ภาษาคำเมือง และ คำที่ใช้ในภาษาคำเมือง แสดงว่าพฤติกรรมการแต่งกายพื้นเมือง การใช้ภาษาคำเมือง และคำที่ใช้ในภาษาคำเมือง มีแนวโน้มที่ไม่สอดคล้องกับการเปิดรับข่าวสารด้านวัฒนธรรมของประชาชน

อภิปรายผล

สมมติฐานที่ 1 ประชาชนที่มีเพศต่างกันมีการใช้ภาษาและการแต่งกายพื้นเมืองต่างกัน

จากผลการวิจัยพบว่า เพศต่างกันไม่มีความแตกต่างกันในการแต่งกายพื้นเมือง การพูดภาษาคำเมือง และคำที่ใช้ในภาษาคำเมือง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ .327 , .548 และ .242 ตามลำดับ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และไม่สอดคล้องกับแนวคิดประชากรศาสตร์ (Demographic Characteristics) ที่กล่าวว่า

สังคมทำให้ผู้หญิงมีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมแตกต่างจากผู้ชาย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็น เพราะในการศึกษาวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในวัย 15 - 25 ปี ซึ่งเป็นวัยที่มี พฤติกรรมเหมือนกันในทางที่ไม่นิยมแต่งกายพื้นเมือง ฉะนั้นจึงไม่พบความแตกต่าง ระหว่างเพศในแง่ของการแต่งกายพื้นเมือง

ในส่วนของการพูดภาษาคำเมืองนั้น แม้จะมีการพูดภาษาคำเมืองอยู่มาก แต่ก็มีการนำคำในภาษากลางมาพูดเป็นสำเนียงพื้นเมืองมากเช่นกัน (ใช้คำเมืองแต่น้อย) ลักษณะ ของพฤติกรรมการแต่งกายและการใช้ภาษา ดังกล่าวนี้อาจเป็นผลมาจากการ ติดต่อสื่อสารและถ่ายทอดวัฒนธรรมกับคนต่างถิ่น ต่างวัฒนธรรม ซึ่ง สอดคล้อง กับ แนวคิดเรื่องการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมของ ชูบ กาญจนประกร ที่ว่า “วัฒนธรรม มีการเปลี่ยนแปลงเสมอ และการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นการดัดแปลงให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม “ และแนวคิดของผองจิตต์ อริคนันทะ ที่ว่า “ วัฒนธรรมย่อมไม่อยู่คงที่ ต้องมีการเปลี่ยนแปลง ถ้าไม่ยอมเปลี่ยนแปลง ก็จะแข็งกระด้างและเข้าไม่ได้กับเหตุการณ์หรือสิ่งแวดล้อม ใหม่ และจะสลายตัวลง การเปลี่ยนแปลงนี้เองที่ทำให้วัฒนธรรมในสังคมยังคงอยู่ได้”

สมมติฐานที่ 2 ประชาชนที่มีอายุต่างกันมีการใช้ภาษาและการแต่งกายพื้นเมืองต่างกัน

จากผลการวิจัย พบว่า อายุต่างกันมีความแตกต่างกันในด้านการแต่งกาย พื้นเมือง และคำที่ใช้ในภาษาคำเมือง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.001 และ 0.05 ตามลำดับ แสดงว่าประชาชนที่มีอายุต่างกันมีแนวโน้มที่จะแต่งกายพื้นเมือง ต่างกันและมีการใช้คำเมืองแท้ในการพูดภาษาคำเมืองในระดับที่ต่างกัน โดยประชาชนที่มีอายุน้อยมีการใช้คำเมืองแท้ในการพูดภาษาคำเมืองน้อย ในขณะที่ประชาชนที่มีอายุมาก มีการใช้คำเมืองแท้ในการพูดภาษาคำเมืองมากกว่า (นำคำในภาษากลางมาพูดเป็นสำเนียง พื้นเมืองน้อย) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และ สอดคล้องกับแนวคิดทาง ประชากรศาสตร์ (Demographic Characteristics) ที่กล่าวว่า คน ที่มีอายุต่างกัน จะมี พฤติกรรมที่แตกต่างกัน

ในส่วนของอายุกับการใช้ภาษาคำเมืองนั้น พบว่า อายุต่างกันไม่มีความ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าประชาชนที่มีอายุต่างกันมีการใช้ภาษาคำเมือง ที่ไม่แตกต่างกัน

จากผลการวิจัยดังกล่าวนี้ ในส่วนของอายุกับการแต่งกายพื้นเมือง ซึ่ง

พบว่าประชาชนที่มีอายุต่างกันมีการแต่งกายพื้นเมืองต่างกันนั้น อาจเป็นด้วยเหตุผลที่ประชาชนที่มีอายุมากมีกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีมากกว่าคนที่อายุน้อย ในส่วนของผู้ที่ประกอบอาชีพซึ่งอยู่ในวัยทำงาน ต้องปฏิบัติตามนโยบายของหน่วยงาน ในการสนับสนุนและส่งเสริมวัฒนธรรมประเพณี หรือได้รับการขอความร่วมมือจาก ส่วนราชการ เช่นการแต่งกายพื้นเมืองเพื่อร่วมกิจกรรม ประเพณีหรือพิธีกรรมต่าง ๆ การแต่งกายพื้นเมืองในวันศุกร์ จึงทำให้มีโอกาสแต่งกายพื้นเมืองมากกว่าประชาชนที่มีอายุน้อย ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในวัยเรียน และเป็นวัยที่มีความนิยมแต่งกายตามอย่างแฟชั่น นอกจากนี้อาจพิจารณาได้ในส่วนของการสะสมวัฒนธรรม กล่าวคือ ประชาชนที่มีอายุมาก มีการสะสมวัฒนธรรมท้องถิ่นมากกว่าประชาชนที่มีอายุน้อย ซึ่งนอกจากจะมีการสะสมวัฒนธรรมน้อยแล้ว ยังต้องเผชิญกับภาวะทางสังคมที่มีการแพร่กระจายของกระแส วัฒนธรรมตะวันตกและวัฒนธรรมภาคกลาง

สำหรับผลการวิจัยที่พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกันไม่มีความแตกต่างกันในการใช้ภาษาคำเมือง แต่มีความแตกต่างกันในระดับของการนำคำภาษากลางมาพูด เป็นสำเนียงพื้นเมืองนั้น อาจเป็นเพราะสังคมเชียงใหม่ยังมีเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมการใช้ภาษาคำเมือง แต่มีการปรับเปลี่ยนคำที่ใช้ในภาษาคำเมืองบางส่วน โดยนำคำภาษากลางมาพูดเป็นสำเนียงพื้นเมืองเพื่อให้มีความใกล้เคียงกับภาษากลาง ซึ่งใช้สื่อสารกันทั่วไป ในระดับการนำคำภาษากลางมาพูดเป็นสำเนียงพื้นเมืองนั้น ประชาชนที่มีอายุน้อย มีการนำมาใช้มากกว่า ในขณะที่ประชาชนที่มีอายุมากมีการนำมาใช้น้อยและส่วนใหญ่ใช้คำเมืองแท้อยู่มาก

สมมติฐานที่ 3 ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีการแต่งกายพื้นเมืองและการใช้ภาษาคำเมืองต่างกัน

จากผลการวิจัย พบว่า ระดับการศึกษาที่ต่างกันมีความแตกต่างในการแต่งกายพื้นเมือง การใช้ภาษาคำเมือง และคำที่ใช้ในภาษาคำเมืองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 , 0.001 และ 0.001 ตามลำดับ แสดงว่าประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีแนวโน้มที่จะแต่งกายพื้นเมือง พูดภาษาคำเมือง และใช้คำเมืองแท้ในระดับที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับแนวคิดทางประชากรศาสตร์ (Demographic Characteristics) ที่กล่าวว่า ประชากรที่มีระดับการศึกษาต่างกัน จะมีพฤติกรรมที่แตกต่างกัน

ในการนี้ ประชาชนที่มีการศึกษาค่ำกว่า มีการใช้ภาษาคำเมือง การแต่งกายพื้นเมือง และใช้คำเมืองแท้มากกว่าประชาชนที่มีการศึกษาสูงกว่า ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวิถีของการดำเนินชีวิตและการประกอบอาชีพ กล่าวคือ ผู้ที่มีการศึกษาค่ำ ส่วนใหญ่เป็นผู้มีอายุมาก ซึ่งมักประกอบอาชีพส่วนตัว ไม่ได้ทำงานในหน่วยงานหรือสำนักงาน และเป็นผู้ที่เห็นความจำเป็นและความสำคัญในการที่จะเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชนเพื่อมีโอกาสใกล้ชิดกับเพื่อนบ้านหรือคนในชุมชน ในส่วนของผู้มีระดับการศึกษาสูงกว่า ส่วนใหญ่ทำงานในสำนักงาน หน่วยงาน โอกาสในการแต่งกายพื้นเมืองจึงมีน้อยกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มตัวอย่างหรือประชาชนที่อยู่ในวัยศึกษา ซึ่งปัจจุบันนิยมที่จะศึกษาในระดับสูงถึงปริญญาตรี การใช้ชีวิตในวัยเรียนที่มีระยะเวลาที่ยาวกว่าเดิม จึงเป็นอีกเหตุผลหนึ่งของการแต่งกายพื้นเมืองน้อย สำหรับด้านการใช้ภาษาคำเมืองและคำที่ใช้ในภาษาคำเมืองนั้น ก็มีแนวโน้มที่เหมือนกัน

สมมติฐานที่ 4 ประชาชนที่มีฐานะเศรษฐกิจต่างกันมีการแต่งกายพื้นเมืองและการใช้ภาษาคำเมืองต่างกัน

จากผลการวิจัย พบว่า ฐานะเศรษฐกิจต่างกันไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการแต่งกายพื้นเมือง ซึ่งไม่สอดคล้องกับแนวคิดทางประชากรศาสตร์ (Demographic Characteristics) ที่กล่าวว่าประชากรที่มีฐานะเศรษฐกิจต่างกันมีพฤติกรรมที่แตกต่างกัน

ในส่วนของฐานะเศรษฐกิจกับการใช้ภาษาคำเมืองและคำที่ใช้ในภาษาคำเมือง พบว่าประชาชนที่มีฐานะเศรษฐกิจต่างกันมีความแตกต่างกันในการใช้ภาษาคำเมือง และคำที่ใช้ในภาษาคำเมืองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 แสดงว่าประชาชนที่มีฐานะเศรษฐกิจต่างกัน มีแนวโน้มที่จะพูดภาษาคำเมืองต่างกัน และใช้คำเมืองแท้ในระดับที่ต่างกัน

ผลการวิจัยตามสมมติฐานนี้ได้รับการสนับสนุนเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ในส่วนของการแต่งกาย การที่ฐานะเศรษฐกิจต่างกันแต่ไม่มีความแตกต่างกันในพฤติกรรมการแต่งกายพื้นเมือง อาจเป็นเพราะเป็นเรื่องของรสนิยมและค่านิยมส่วนตัว ซึ่งส่วนใหญ่ก็มีแนวโน้มที่จะไม่ต่าง

สำหรับการใช้ภาษาคำเมืองและคำที่ใช้ในภาษาคำเมือง ประชาชนที่มีฐานะเศรษฐกิจต่างกันมีการใช้ต่างกัน อาจเป็นด้วยประชาชนที่มีฐานะเศรษฐกิจต่ำกว่ามีระดับของการติดต่อกับคนต่างถิ่นน้อยกว่า และมีโอกาสที่จะใช้ภาษากลางน้อยกว่า ประกอบกับผู้มีฐานะเศรษฐกิจดี มักเป็นผู้ที่มีระดับการศึกษาสูง ประกอบอาชีพที่สังคมยอมรับ บังคับเหล่านี้ สนับสนุนให้ผู้มีฐานะเศรษฐกิจดีจะใช้ภาษาคำเมืองน้อย และนำคำภาษากลางมาพูดเป็นสำเนียงพื้นเมืองมาก

สมมติฐานที่ 5 ประชาชนที่มีความทันสมัยมากมีการแต่งกายพื้นเมืองน้อยกว่าประชาชนที่มีความทันสมัยน้อย

จากผลการวิจัย พบว่า ความทันสมัยไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการแต่งกายพื้นเมือง แสดงว่า ประชาชนที่มีความทันสมัยมากหรือมีความทันสมัยน้อยไม่มีความแตกต่างกันในการแต่งกายพื้นเมือง โดยประชาชนส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะแต่งกายพื้นเมืองในระดับต่ำ ซึ่งผลดังกล่าวนี้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะรสนิยมและค่านิยมของแต่ละบุคคล

สมมติฐานที่ 6 ประชาชนที่มีความทันสมัยมากใช้ภาษาคำเมืองน้อยกว่าประชาชนที่มีความทันสมัยน้อย

จากผลการวิจัย พบว่า ความทันสมัยมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการใช้ภาษาคำเมือง และคำที่ใช้ในภาษาคำเมือง ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 และ 0.05 ตามลำดับ แสดงว่าประชาชนที่มีความทันสมัยมาก มีแนวโน้มที่จะใช้ภาษาคำเมืองน้อย และประชาชนที่มีความทันสมัยน้อยมีแนวโน้มที่จะใช้ภาษาคำเมืองมาก และประชาชนที่มีความทันสมัยมากมีแนวโน้มที่จะใช้คำเมืองแต่น้อย ในขณะที่ประชาชนที่มีความทันสมัยน้อยมีแนวโน้มที่จะใช้คำเมืองให้มาก (นำคำภาษากลางมาพูดเป็นสำเนียงพื้นเมืองน้อย)

ผลดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดความทันสมัยและการทำให้ทันสมัยของ Millican และ Blackmer (1964: 26-27) ที่กล่าวว่า “สิ่งจำเป็นที่สุด สำหรับการเปลี่ยนแปลงในแต่ละสังคมคือการที่ประชาชนต้อง เปลี่ยนแปลงตนเอง” และ Abraham (1979:10) ซึ่งกล่าวว่า “ การทำให้ทันสมัยทางสังคม เป็นการเปลี่ยนแปลงลักษณะ

แบบแผน สถานภาพ และบทบาทต่าง ๆ ในสถาบันสังคม และการทำให้ทันสมัยนั้นต้องมีการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้าง ทัศนคติและกระบวนการ "

สมมติฐานที่ 7 พฤติกรรมการแต่งกายและการใช้ภาษาคำเมืองของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาและการแต่งกายพื้นเมืองของประชาชน

จากผลการวิจัย พบว่า พฤติกรรมการแต่งกายของครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการแต่งกายพื้นเมืองของประชาชน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะประชาชนซึ่งเป็นสมาชิกของครอบครัวมีความเป็นปัจเจกบุคคลค่อนข้างสูง ประกอบกับวัฒนธรรมการแต่งกายเป็นวัฒนธรรมที่เป็นรูปธรรมไม่สามารถปรับเปลี่ยนได้ตามโอกาสหรือเหตุการณ์ ซึ่งต่างจากการใช้ภาษาของประชาชน ซึ่งผลการวิจัยพบว่ามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพฤติกรรมการใช้ภาษาคำเมือง และคำที่ใช้ในภาษาคำเมืองของครอบครัว ที่ระดับนัยสำคัญ 0.001 อย่างไรก็ตาม ในส่วนของคำที่ใช้ในภาษาคำเมืองนั้นมีความสัมพันธ์กันในทิศทางที่ผกผัน แสดงว่า ประชาชนที่ครอบครัวมีการใช้ภาษาคำเมืองน้อยและใช้คำเมืองแต่น้อย(นำคำภาษากลางมาพูดเป็นสำเนียงพื้นเมืองมาก) มีแนวโน้มที่จะใช้ภาษาคำเมืองน้อยและใช้คำเมืองแต่มาก(นำคำภาษากลางมาพูดเป็นสำเนียงพื้นเมืองมาก) ในขณะที่ประชาชนที่ครอบครัวมีการใช้ภาษาคำเมืองมากและใช้คำเมืองแต่มาก (นำคำในภาษากลางมาพูดเป็นสำเนียงพื้นเมืองน้อย)มีแนวโน้มที่จะใช้ภาษาคำเมืองมากและใช้คำเมืองแต่น้อย(นำคำภาษากลางมาพูดเป็นสำเนียงพื้นเมืองน้อย) การที่ประชาชนที่การใช้คำในภาษาคำเมืองในทิศทางที่ผกผันกับพฤติกรรมการใช้คำในภาษาคำเมืองของครอบครัว อาจเป็นเพราะสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่ไม่ใกล้ชิดกัน โดยถูกหลานหรือสมาชิกแยกตัวออกมาใช้ชีวิตโดยลำพัง เพื่อความสะดวกในการดำเนินชีวิตประจำวัน หรือความเหมาะสมในด้านอื่น ๆ เช่น การเดินทางไปทำงานต่างถิ่น การพักอาศัยใกล้ที่เรียนหรือที่ทำงานเพื่อความสะดวก เป็นต้น

สมมติฐานที่ 8 การส่งเสริมวัฒนธรรมของชุมชนมีความสัมพันธ์กับการแต่งกายและการใช้ภาษาของประชาชน

จากผลการวิจัย พบว่า การส่งเสริมวัฒนธรรมของชุมชนไม่มีความสัมพันธ์กับการแต่งกายพื้นเมืองของประชาชน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะระดับของการส่งเสริมวัฒนธรรมด้านการแต่งกายของชุมชนยังอยู่ในระดับที่ต่ำ และในเรื่องของวัฒนธรรมการแต่งกายนั้น เป็นสิ่งหนึ่งที่ต้องอาศัยผู้นำทางวัฒนธรรม ซึ่งคุณลักษณะของผู้นำดังกล่าวนี้บุคคลแต่ละคนหรือประชาชนแต่ละคน ใช่ว่าจะเป็นได้เหมือนกัน ฉะนั้นหากผู้ที่นิยมแต่งไม่ใช้บุคคลที่มีลักษณะที่ประชาชนในชุมชนยอมรับ แต่เป็นประชาชนธรรมดาทั่วไป ก็ยากที่จะมีการดำรงรักษาวัฒนธรรมการแต่งกายพื้นเมืองไว้

ในด้านการส่งเสริมวัฒนธรรมของชุมชน พบว่า มีความสัมพันธ์กับ การใช้ภาษาคำเมืองและคำที่ใช้ในภาษาคำเมืองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.001 แสดงว่าประชาชนที่อาศัยในชุมชนที่มีการส่งเสริมวัฒนธรรมมาก มีแนวโน้มที่จะพูดภาษาคำเมืองมากและใช้คำเมืองมาก(นำคำภาษากลางมาพูดเป็นสำเนียงพื้นเมืองน้อย) และประชาชนที่อาศัยในชุมชนที่มีการส่งเสริมวัฒนธรรมน้อย มีการพูดภาษาคำเมืองน้อยและใช้คำเมืองแต่น้อย(นำคำภาษากลางมาใช้พูดเป็นสำเนียงพื้นเมืองมาก)

สมมติฐานที่ 9 การส่งเสริมวัฒนธรรมของสถาบันการศึกษามีความสัมพันธ์กับการแต่งกายและการใช้ภาษาพื้นเมืองของประชาชน

จากผลการวิจัย พบว่า การส่งเสริมวัฒนธรรมของสถาบันการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการแต่งกายพื้นเมือง การใช้ภาษาคำเมือง และคำที่ใช้ในภาษาคำเมือง ที่ระดับนัยสำคัญ .208 , .306 และ .080 ตามลำดับ แสดงว่าสถาบันการศึกษาที่มีการส่งเสริมวัฒนธรรมมากหรือน้อย ไม่มีความสัมพันธ์กับการแต่งกายพื้นเมือง การใช้ภาษาคำเมือง และคำที่ใช้ในภาษาคำเมืองของประชาชน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จากผล การวิจัยข้างต้น อาจเป็นด้วยระดับการส่งเสริมของสถาบันการศึกษายังไม่อยู่ในเกณฑ์ที่ จะช่วยกระตุ้นความสนใจให้ผู้เรียนตระหนักในคุณค่า และความสำคัญของวัฒนธรรมโดยเฉพาะวัฒนธรรมท้องถิ่น ประกอบกับเหตุผล

แวดล้อมบางประการ เช่น ผู้เรียนมักได้รับอิทธิพลด้านรูปแบบการปฏิบัติ ค่านิยม ทัศนคติ จากเพื่อนมากกว่า นอกจากนี้ด้านจิตวิทยา เด็กวัยรุ่นหรือเยาวชนในวัยเรียนส่วนมาก มักมีแนวความคิดในทางที่ชอบทดลองของใหม่ ยึดตัวบุคคลที่ชื่นชอบและมีชื่อเสียง เป็นแบบอย่าง เช่น ดาราหรือนักร้อง ฉะนั้น ในสภาพที่การสื่อสารมีความก้าวหน้า และเผยแพร่ได้กว้างไกล เด็กเยาวชนในวัยเรียน วัยรุ่น จึงมีแนวโน้มที่จะรับของใหม่ ผ่านทางสื่อต่าง ๆ ได้มาก

สมมติฐานที่ 10 พฤติกรรมการแต่งกายของเพื่อนและเพื่อนบ้านมีความสัมพันธ์กับการแต่งกายพื้นเมืองและการใช้ภาษาคำเมืองของประชาชน

จากผลการวิจัย พบว่า พฤติกรรมการแต่งกายของเพื่อนและเพื่อนบ้าน ไม่มีความสัมพันธ์กับการแต่งกายของประชาชน พิจารณาในด้านเหตุผล อาจเป็นเพราะประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความเป็นปัจเจกบุคคลมาก อย่างไรก็ตาม ด้านพฤติกรรมการใช้ภาษาคำเมืองของเพื่อนและเพื่อนบ้าน พบว่า มีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาและคำที่ใช้ในภาษาคำเมืองของประชาชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.001 แสดงว่า ประชาชนที่เพื่อนและเพื่อนบ้านพูดภาษาคำเมืองมาก มีแนวโน้มที่จะพูดภาษาคำเมืองมาก ในส่วนของคำที่ใช้ในภาษาคำเมืองนั้น เพื่อนและเพื่อนบ้านมีแนวโน้มที่จะใช้คำเมืองแทน้อย(นำคำภาษากลางมาพูดเป็นสำเนียงพื้นเมืองมาก) ซึ่งสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้คำของประชาชนที่มีแนวโน้มใช้คำเมืองแทน้อย (นำคำภาษากลางมาพูดเป็นสำเนียงพื้นเมืองมาก)

สมมติฐานที่ 11 ประชาชนที่เปิดรับข่าวสารด้านวัฒนธรรมมากมีการแต่งกายพื้นเมืองและใช้ภาษาคำเมืองมากกว่าประชาชนที่เปิดรับน้อย

จากผลการวิจัย พบว่า การเปิดรับข่าวสารด้านวัฒนธรรม ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการแต่งกายพื้นเมือง การใช้ภาษาคำเมืองและคำที่ใช้ในภาษาคำเมือง แสดงว่าพฤติกรรมการแต่งกายพื้นเมือง การใช้ภาษาคำเมือง และคำที่ใช้ในภาษาคำเมือง มีแนวโน้มที่ไม่สอดคล้องกับการเปิดรับข่าวสารด้านวัฒนธรรมของประชาชน ที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นด้วยการส่งเสริมและการเผยแพร่ข่าวสารด้านวัฒนธรรม

โดยเฉพาะอย่างยิ่งวัฒนธรรมการแต่งกายและการใช้ภาษาคำเมือง ที่ได้ดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน มีระดับที่ไม่พอเพียงที่จะกระตุ้นและโน้มน้าวใจให้ประชาชนชาวเชียงใหม่หันมาให้ความสนใจและให้ความสำคัญ ซึ่งดูได้จากเหตุผลของประชาชนเกี่ยวกับการเผยแพร่ข่าวสารด้านวัฒนธรรมที่ว่า ควรมีการเผยแพร่และส่งเสริมให้มากขึ้น และเหตุผลอีกส่วนหนึ่งคือ ไม่ควรส่งเสริมเฉพาะผู้ที่ อยู่ในระดับสูงหรือผู้มีการศึกษาดีในสังคม ควรให้ครอบคลุมไปยังประชาชนชาวบ้านทั่ว ๆ ไปด้วย และให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่จัดขึ้นให้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. การวิจัยนี้ เป็นการวิจัยประชาชนที่อยู่ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่เท่านั้น จึงน่าที่จะมีการศึกษาวิจัยในสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ และที่มีการเปลี่ยนแปลงในอัตราที่ต่างกันว่ามีแนวโน้มต่างกันหรือไม่
2. ความทันสมัยในงานวิจัยนี้ วัดด้วยแบบทดสอบซึ่งคัดแปลงจากแบบสอบถามของ Inkeles และ David เท่านั้น ยังมีแนวคิดและแบบสอบถามของนักวิชาการอื่น ๆ อีกหลายท่าน ที่ไม่ได้นำมาใช้ในการวิจัยนี้ ดังนั้น หากต้องการรู้ความเปลี่ยนแปลงของสังคมให้ละเอียดในด้าน อื่น ๆ หรือในมุมมองอื่น ๆ ก็น่าที่จะมีการศึกษา จากแบบจำลองความทันสมัยของนักวิชาการอื่น เพื่อเป็นการเปรียบเทียบ
3. จากผลการวิจัยที่พบว่า การส่งเสริมวัฒนธรรมของสถาบันการศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายพื้นเมือง การใช้ภาษาคำเมือง และคำที่ใช้ในภาษาคำเมือง เป็นผลที่ขัดแย้งต่อแนวคิดของอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมต่อพฤติกรรมของประชาชน และเป็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่ง ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงแนวทางในการปฏิบัติเกี่ยวกับการปลูกฝังทางวัฒนธรรมของสถาบันการศึกษา จึงน่าที่จะมีการศึกษาว่าปัจจัยหรือตัวแปรใดที่ทำให้เกิดผลดังกล่าว
4. ผลที่ได้จากการวิจัย สะท้อนให้เห็นว่า วัฒนธรรมการแต่งกายของชาวล้านนาเชียงใหม่และคำที่ใช้ในภาษาคำเมืองนั้น มีแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดและน่าวิตกว่าในอนาคตอาจสูญหายและหายไปจากสังคมล้านนาเชียงใหม่ จึง

สมควรที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะหันมาให้ความสำคัญ และกำหนดวิธีการ หรือกระบวนการ ในการรณรงค์ที่เหมาะสมเพื่อการเผยแพร่และอนุรักษ์ให้คงอยู่ต่อไป

5. จากผลการวิจัย ประชาชนเห็นว่า ควรมีการเผยแพร่ข่าวสารและ ประชาสัมพันธ์ด้านวัฒนธรรมให้มากขึ้น ครอบคลุมกลุ่มประชาชนในวงกว้าง และ ให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการรณรงค์ให้มากขึ้น เป็นความคิดเห็นที่ดีและ ควรนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการวางแผนประชาสัมพันธ์เพื่อการอนุรักษ์วัฒนธรรม

6. จากการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมด้านการแต่งกายของชาว ล้านนาเชียงใหม่ครั้งนี้ สิ่งที่ประชาชนกลุ่มตัวอย่างเกิดข้อข้องใจ และสงสัย คือ การ แต่งกายพื้นเมืองของชาวล้านนาเชียงใหม่ จริง ๆ แล้ว คือแบบใด ประกอบกับ นักวิชาการล้านนาที่ศึกษาด้านวัฒนธรรมเองมีความเห็นว่า การอนุรักษ์การแต่งกายแบบ ล้านนาเชียงใหม่โดยการเผยแพร่และรณรงค์ของภาครัฐและเอกชน ทั้งในส่วนที่ผ่าน สื่อมวลชน และสื่ออื่น ๆ ซึ่งได้ดำเนินการในช่วงที่ผ่านมาและในปัจจุบันเป็นการสร้างความ ตัษนแก่ประชาชนเกี่ยวกับการแต่งกายที่ถูกต้องของชาวล้านนาเชียงใหม่ ฉะนั้น จึงน่าที่จะมีการศึกษาเนื้อหาของการประชาสัมพันธ์ เพื่อการรณรงค์อนุรักษ์วัฒนธรรมการ แต่งกายแบบล้านนาเชียงใหม่ของหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนกับการรับรู้ของ ประชาชน เพื่อประเมินการรับรู้เรื่องการแต่งกายแบบล้านนาเชียงใหม่ของประชาชน และเพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนการประชาสัมพันธ์ เพื่อการรณรงค์รักษาวัฒนธรรม การแต่งกายต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย